

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/170/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5718200103
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5718200103.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Andreja Kekelyho, vo veci žalobkyne: Mgr. U. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. XXXX/X, XXX XX F., štátny občan SR, zastúpenej JUDr. Ladislavom Mejštríkom, advokátom so sídlom E. B. Lukáča 2, 036 01 Martin, IČO: 50 412 272, proti žalovanému: D. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XXX/XX, XXX XX Z., štátny občan SR, zastúpenému JUDr. Máriou Vevurkovou, advokátkou so sídlom Mieru 312/13, 029 01 Námestovo, IČO: 42 217 601, v konaní o zaplatenie 7.051,64 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 7C/23/2018-79 zo dňa 29. októbra 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Námestovo č. k. 7C/23/2018-79 zo dňa 29. októbra 2018 potvrdzuje.

Žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Námestovo (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 7C/23/2018-79 zo dňa 29.10.2018 zamietol v celom rozsahu žalobu žalobkyne a súčasne uložil žalobkyni povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %, ktoré budú vyčíslené v uznesení vydanom po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobou sa žalobkyňa proti žalovanému domáhala vydania súdneho rozhodnutia, ktorým by bol žalovaný zaviazaný zaplatiť jej sumu 7.051,64 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne: zo sumy 206,99 eur od 21.01.2015 do zaplatenia, zo sumy 206,99 eur od 21.02.2015 do zaplatenia, zo sumy 206,99 eur od 21.03.2015 do zaplatenia, zo sumy 206,99 eur od 21.04.2015 do zaplatenia, zo sumy 206,99 eur od 21.05.2015 do zaplatenia, zo sumy 206,99 eur od 21.06.2015 do zaplatenia, zo sumy 206,99 eur od 21.07.2015 do zaplatenia, zo sumy 206,99 eur od 21.08.2015 do zaplatenia, zo sumy 206,99 eur od 21.09.2015 do zaplatenia, zo sumy 206,99 eur od 21.10.2015 do zaplatenia, zo sumy 206,99 eur od 21.11.2015 do zaplatenia, zo sumy 206,99 eur od 21.12.2015 do zaplatenia, zo sumy 206,99 eur od 21.01.2016 do zaplatenia, zo sumy 206,99 eur od 21.02.2016 do zaplatenia, zo sumy 206,99 eur od 21.03.2016 do zaplatenia, zo sumy 206,99 eur od 21.04.2016 do zaplatenia, zo sumy 206,99 eur od 21.05.2016 do zaplatenia, zo sumy 206,99 eur od 21.06.2016 do zaplatenia, zo sumy 206,99 eur od 21.07.2016 do zaplatenia, zo sumy 206,99 eur od 21.08.2016 do zaplatenia, zo sumy 206,99 eur od 21.09.2016 do zaplatenia, zo sumy 206,99 eur od 21.10.2016 do zaplatenia, zo sumy 206,99 eur od 21.11.2016 do zaplatenia, zo sumy 206,99 eur od 21.12.2016 do zaplatenia, zo sumy 206,99 eur od 21.01.2017 do zaplatenia, zo sumy 13,98 eur od 21.03.2017 do zaplatenia, zo sumy 209,66 eur od 21.04.2017 do zaplatenia, zo sumy 209,66 eur od 21.05.2017 do zaplatenia, zo sumy 209,66 eur od 21.06.2017 do zaplatenia, zo sumy 209,66 eur od 21.07.2017 do zaplatenia, zo sumy 209,66 eur od 21.08.2017 do zaplatenia, zo sumy 209,66 eur od 21.09.2017 do zaplatenia, zo sumy 209,66 eur od 21.10.2017 do zaplatenia, zo

sumy 209,66 eur od 21.11.2017 do zaplattenia a zo sumy 209,66 eur od 21.12.2017 do zaplattenia a nahradiť jej trovy konania.

3. Žalobu žalobkyňa odôvodnila tým, že dňa 16.12.2014 uzavrela ako spolužiadateľka a jej manžel D. Z. s V., a. s. zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „G.“, reg. č. 01357041121214, predmetom ktorej bolo čerpanie bezúčelového úveru vo výške 15.000,- eur. K čerpaniu úveru došlo dňa 16.12.2014, keď bola suma 15.000,- eur poukázaná na bankový účet jej manžela D. Z.. V rovnaký deň 16.12.2014 spolu s manželom D. Z. na jednej strane ako veritelia uzatvorili so žalovaným (synom jej manžela) ako dlžníkom ústnu zmluvu o pôžičke, na základe ktorej prenechali žalovanému sumu 15.000,- eur s tým, že žalovaný začne pôžičku 15.000,- eur spolu s úrokom vo výške 10,90 % ročne splácať mesačnými splátkami vo výške 206,99 eur k rukám jej manžela až do jej úplného splattenia. Termín jednotlivých splátok pôžičky bol zhodný s termínom splátok bezúčelového úveru poskytnutého jej a je manželovi na základe spomenutej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Splatnosť prvej splátky bola tak dňa 20.01.2015 a následne ostatné splátky boli splatné vždy do 20. dňa v tom ktorom mesiaci. Žalovaný potreboval finančné prostriedky na účely spojené s podnikaním, s najväčšou pravdepodobnosťou na sprevádzkovanie Cocteil baru v Námestove prevádzkovej obchodnou spoločnosťou KOSNO s. r. o., ktorej je žalovaný spoločníkom a konateľom. Ešte toho istého dňa 16.12.2014 tak titulom pôžičky jej manžel previedol sumu 15.000,- eur žalovanému na jeho bankový účet. Pri uzavretí pôžičky ústnou formou dňa 16.12.2014 sa spolu s manželom a žalovaným dohodli, že v lete roku 2015 žalovaný prevezme dlh zo spomenutej zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej s V., a. s. na seba a bude sám ako dlžník voči V., a. s. tento úver splácať a vráti im sumu pôžičky vo výške, ktorá by zodpovedala sume, ktorá mala byť do toho času žalovaným zaplattená. Žalovaný však nezrealizoval to, čo mal, k prevzatíu dlhu nedošlo a žalovaný ani svoj dlh na základe pôžičky nesplácal tak, ako bolo medzi nimi dohodnuté. V priebehu mesiaca marec 2017 vyzvala žalovaného, aby zaplatil splátky pôžičky, na čo následne žalovaný doniesol jej manželovi 400,- eur ako splátky pôžičky za mesiac február 2017 v plnej výške 206,99 eur a marec 2017 do výšky 193,01 eur. V apríli 2017 trvala na tom, aby žalovaný vec riešil a pôžičku splácal, pričom s manželom súhlasili s tým, že žalovaný požiada X. B. Q., a. s. o poskytnutie úveru, z ktorého by im vrátil požičanú sumu 15.000,- eur aj s príslušenstvom. Žalovaný začal úver v X. B. Q., a. s. vybavovať a na základe tejto skutočnosti jej manžel dňa 15.05.2017 požiadal V., a. s. o predčasné splatenie úveru poskytnutého na základe spomenutej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ako dôvod požadovanej zmeny zmluvných podmienok, teda predčasného splattenia úveru bola uvedená mimoriadna hotovosť, t. j. suma, ktorú mal poskytnúť žalovaný ako vrátený dlh z pôžičky a ktorou by následne s manželom mohli svoj úver vyplatiť. K predčasnému splatteniu úveru malo dôjsť ku dňu 24.05.2017. Na druhý deň po podpise žiadosti o zmenu zmluvných podmienok za účelom predčasného splattenia úveru, t. j. dňa XX.XX.XXXX, jej manžel zomrel. V žiadosti o zmenu zmluvných podmienok/oznámenie výšky pohľadávky pri predčasnom splattení úveru zo dňa 15.05.2017 je v poslednom odseku uvedené, že v prípade, že v danom termíne, t. j. do 23.05.2017 nebude na účte dostatok finančných prostriedkov potrebných na realizáciu predčasného splattenia spotrebného úveru bude banka považovať predmetnú žiadosť na predčasné splatenie úveru za bezpredmetnú a úverový vzťah bude naďalej pokračovať v zmysle zmluvy. Žalovaný úver napriek počiatočnej snahe nevybavil, dlžnú sumu z pôžičky neuhradil a ani nesplácal pôžičku podľa dohodnutých podmienok. Žalovaného kontaktovala prostredníctvom SMS správy, v akom stave je vybavenie úveru, odpísal jej, že ho vybavuje a na ďalšiu SMS správu už nereagoval. Po smrti jej manžela žalovaný s ňou prestal komunikovať, hoci počas života jej manžela mali dobré vzťahy. Dedičské konanie po jej manželovi bolo pre nemajetnosť poručiťľa zastavené.

4. Žalovaný v rámci obrany v spore poprel, že by od svojho otca prijal peňažnú sumu 15.000,- eur titulom pôžičky na podklade zmluvy uzavretej s otcom a žalobkyňou, na podklade čoho by mu vznikol záväzok predmet pôžičky s úrokmi vrátiť. Žalovaný tvrdil, že peňažnú sumu 15.000,- eur dostal od svojho otca darom a jeho otec ho nikdy nepožiadaval o vrátenie čo i len časti tejto peňažnej sumy.

5. Na odôvodnenie záverov rozsudku súd prvej inštancie citujúc ust. § 657, § 628 ods. 1, § 451 ods. 1 a 2, § 457, § 100 ods. 1 a 2 a § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka ďalej uviedol, že žalobkyňa v spore nepreukázala, že spolu so svojim manželom D. Z. uzavreli ako veritelia so žalovaným ako dlžníkom zmluvu o pôžičke, na podklade ktorej jej mal žalovaný zaplatiť žalovanú sumu. Súčasne súd prvej inštancie poukázal na to, že už len tvrdenia žalobkyne ohľadom tejto pôžičky, uvedené v žalobe, boli protichodné, keďže na jednej strane žalobkyňa tvrdila, že žalovaný mal pôžičku splácať v mesačných splátkach vo výške 206,99 eur až do úplného splattenia pôžičky spolu s dojednaným úrokom a na druhej strane tvrdila, že pri uzavretí zmluvy o pôžičke sa so žalovaným dohodli, že v lete roku 2015 žalovaný prevezme dlh zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na seba a bude sám ako dlžník tento úver splácať a vráti im sumu pôžičky vo výške, ktorá by zodpovedala sume, ktorá mala byť do toho času žalovaným zaplattená. K týmto tvrdeniam na pojednávaní doplnila, že so žalovaným bola tri krát v banke

informovať sa na možnosť prevzatia úveru žalovaným. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že žalobkyňa v žalobe uviedla, že dedičské konanie po jej manželovi - otcovi žalovaného bolo zastavené pre nemajetnosť, avšak nič neuviedla k tomu, prečo v tomto dedičskom konaní nebola do dedičstva zahrnutá ňou tvrdená pohľadávka jej manžela voči žalovanému, ani že by ju v rámci dedičského konania vôbec uviedla ako aktívum dedičstva. V ďalšom pokiaľ by bola skutočne uzavretá zmluva o pôžičke, ako tvrdila žalobkyňa a že žalovaný sa zaviazal splácať pôžičku počnúc dňom 20.01.2015, je otázne, prečo by spolu s manželom otáľali s výzvou na zaplatenie splátok až do roku 2017. K nevykonaniu žalobkyňou navrhovaných dôkazov súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ žalobkyňa na preukázanie existencie zmluvy o pôžičke navrhla vypočúť pracovníčky banky, v ktorej sa mal žalovaný informovať na možnosť prevzatia úveru za žalobkyňu a svojho otca, tieto návrhy zamietol jednak ako oneskorené, ale aj ako nadbytočné. Žalobkyňa totiž tieto návrhy uskutočnila až na pojednávaní dňa 29.10.2018, hoci tak mohla urobiť priamo v žalobe, minimálne však v rámci vyjadrenia k odporu žalovaného proti platobnému rozkazu, pretože žalovaný v podanom odpore výslovne poprel, že by so žalobkyňou uzatvoril zmluvu o pôžičke, ale naopak tvrdil, že zo strany jeho otca išlo o dar. Výsluchy navrhovaných svedkov by zároveň boli aj nadbytočné, pretože žalobkyňa navrhla vypočúť svedkov na skutočnosť, že žalovaný sa bol v banke informovať na možnosť prevzatia úveru za žalobkyňu a svojho otca, pričom takéto odôvodnenie žalobkyne vyvracia jej tvrdenie o záväzku žalovaného splatiť pôžičku mesačnými splátkami až do úplného zaplatenia a skôr potvrdzuje tvrdenie žalobkyne, že so žalovaným bola taká dohoda, že pôžičku budú splácať žalobkyňa s manželom do leta 2015, kedy ju za nich preberie žalovaný. Úver dospláca banke on a im zaplatí len doposiaľ zaplatené splátky. Súd prvej inštancie napokon uviedol, že žalobkyňa v spore znášala jednak bremeno tvrdenia a jednak dôkazné bremeno, keďže však jej tvrdenia ohľadne obsahu ústnej zmluvy o pôžičke boli nejednoznačné, bolo potom fakticky nereálne preukázať ich dôkazmi. V ďalšom súd prvej inštancie na odôvodnenie napadnutého rozsudku uviedol, že pokiaľ sa žalobkyňa pre prípad, ak by súd nemal za preukázané uzavretie zmluvy o pôžičke, domáhala priznania uplatneného práva titulom vydania bezdôvodného obohatenia, a to na tom skutkovom základe, že jej manžel žalovanému poskytol sumu 15.000,- eur na podklade neplatnej darovacej zmluvy, keďže išlo o nie bežnú záležitosť, na ktorú bol potrebný súhlas oboch manželov (t. j. žalobkyne a otca žalovaného) a ona na takýto úkon súhlas neudelila, žalovaný namieta premlčanie tohto práva. Súd prvej inštancie považoval túto námietku za dôvodnú, pretože pokiaľ otec žalovaného mu poskytol sumu 15.000,- eur dňa 16.12.2014 a žalobkyňa si vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnila dňa 29.10.2018, t. j. po uplynutí objektívnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia, toto právo nemožno priznať. Odhliadnuc od tohto však súd prvej inštancie mal za to, že žalobkyňa nebola aktívne vecne legitimovaná na uplatnenie bezdôvodného obohatenia. Absencia jej súhlasu ako manželky darcu - otca žalovaného, by mohla spôsobiť len relatívnu neplatnosť darovacej zmluvy, pričom do 29.10.2019 sa žalobkyňa tejto relatívnej neplatnosti nedovolala. Žalobkyňa však účastníkom darovacej zmluvy nebola, a preto ani na strane žalovaného nemohlo na jej úkor vzniknúť bezdôvodné obohatenie. Podľa ust. § 457 Občianskeho zákonníka je totiž v prípade neplatnosti zmluvy každý z jej účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Vrátenia by sa tak mohol domáhať len účastník zmluvy, teda jej manžel, resp. vzhľadom k tomu, že tento zomrel, osoba, na ktorú v rámci dedičského konania prešla jeho pohľadávka voči žalovanému. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol s odkazom na ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že ho priznal žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom jeho rozsahu podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorým žiadala odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zrušil, prípadne zmenil tak, že žalobe by v celom jej rozsahu vyhovel a priznal žalobkyňi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Na odôvodnenie podaného odvolania žalobkyňa uviedla, že nemôže súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, ktorý na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že predmetné poskytnutie finančných prostriedkov nebola pôžička ale dar. Je jej zrejmé, že nebola vyhotovená písomná zmluva o pôžičke týchto finančných prostriedkov, čo bolo však z dôvodu toho, že žalovaný bol synom jej nebohého manžela. V čase poskytnutia peňažných prostriedkov boli medzi ňou a jej manželom na jednej strane a žalovaným na strane druhej vzájomne dobré vzťahy. Uvedomuje si, že je v dôkaznej núdzi a nie je priamy dôkaz o tom, že finančné prostriedky boli pôžičkou a nie darom v prospech žalovaného. V konaní však poukazovala na skutočnosti, ktoré vyvracali tvrdenia žalovaného o tom, že získané finančné prostriedky nadobudol darom. Je nepochybné, že jej manžel nemal v úmysle darovať finančné prostriedky, lebo ich sám nemal. Naopak, na požiadanie žalovaného, ktorý mal v úmysle podnikáť, avšak nespĺňal podmienky pre poskytnutie úveru, spolu s ňou o takýto úver požiadala banku a následne tieto finančné prostriedky poskytnuté bankou zapožičal žalovanému. Vzhľadom k tomu, že sa jednalo o blízkeho príbuzného, situácia sa stále riešila odkladaním, avšak na naliehanie jej nebohého manžela sa žalovaný rozhodol vrátiť pôžičku takou formou, že si vybaví úver a tieto finančné

prostriedky budú vrátené jej a jej nebohému manželovi a budú použité na splatenie im poskytnutého úveru. Nepochybne na podklade tejto dohody aj požiadal jej manžel o predčasné splatenie úveru. Skutočnosť, že nemali spolu s manželom iné finančné prostriedky, poukazuje na to, že úver mal byť jednoznačne splatený z vrátených finančných prostriedkov od žalovaného. Toto tvrdenie mala preukázať aj SMS správa, ktorú mal súd k dispozícii a súčasne ďalší navrhovaný dôkaz, a to výsluch pracovníkov banky. Tento dôkaz však súd prvej inštancie odmietol vykonať. Ak by nebolo pravdivé jej tvrdenie, že sa jednalo o pôžičku, nie je zrejmé, prečo by jej žalovaný oznamoval SMS správou, že si už vybavuje úver a tiež, prečo by jej nebohý manžel požiadal o predčasné splatenie úveru. Žalobkyňa napokon uviedla, že ani žalovaný nijako nepreukázal, že by bola uzavretá darovacia zmluva na finančné prostriedky v objeme 15.000,- eur. Naopak z ňou tvrdených skutočností a navrhovaných dôkazov vyplýva, že sa jednalo o pôžičku.

7. Žalovaný sa k podanému odvolaniu žalobkyne písomne vyjadril podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 18.01.2019, ktorým žiadal odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať mu proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol správne, v dostatočnej miere vykonal dokazovanie, dôkazy správne vyhodnotil a vec posúdil správne aj z právneho hľadiska. Odvolanie žalobkyne pokladal za nedôvodné. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno na preukázanie svojich skutkových tvrdení ohľadom poskytnutia pôžičky žalovanému. Žalobkyňa súdu nepredložila žiadne relevantné dôkazy, ktoré by jej tvrdenia podporili. Plne sa tak stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, a to aj v tej časti, v ktorej súd prvej inštancie riadne odôvodnil, prečo nevykonala žalobkyňou navrhnuté dôkazy - výsluch svedkýň - pracovníčok banky. Žalobkyni nič nebránilo tento dôkaz navrhnuť už v rámci prvotných úkonov (v návrhu, vyjadrení a pod.) Žalovaný bol taktiež toho názoru, že samotné vykonanie navrhovaného dôkazu by nič nezmenilo na zistenom skutkovom stave, pretože žalobkyňa nežiadala vypočuť zamestnankyňu banky z dôvodu, že táto mala byť prítomná pri uzatváraní zmluvy o pôžičke, ale len uviedla, že pracovníčka banky by mohla súdu potvrdiť, že žalovaný sa zaujímal o istý bankový produkt. Vykonanie tohto dôkazu súd prvej inštancie preto správne posúdil ako nadbytočné, pretože podľa vyjadrenia žalobkyne by sa ním nemalo preukázať, že žalovaný so žalobkyňou a jej už nebohým manželom mali uzavrieť zmluvu o pôžičke. Navyše podotkol, že je ťažké predpokladať, že by si pracovníčka banky spomenula na podrobnosti stretnutia, nakoľko je nepochybné, že zamestnanci banky denne prichádzajú do kontaktu s množstvom klientov, ktorí sa zaujímajú o bankové produkty, a podľa tvrdení žalobkyne ani ňou uvádzané okolnosti stretnutia neboli natoľko výnimočné, aby si pracovníčka banky mala dôvod priebehu stretnutia pamätať. Žalovaný ďalej uviedol, že navrhovanie dôkazov stranami sporu je časovo ohraničené sudcovskou koncentráciou konania a zákonnou koncentráciou konania. Tieto predstavujú vyjadrenie základného princípu civilného sporu uvedeného v ust. čl. 10 CSP (zásady arbitrárneho poriadku), podľa ktorého súd určuje priebeh a tempo konania s prihliadnutím na hospodárnosť konania tak, aby bol naplnený účel zákona. Sudcovskou koncentráciou konania sa rozumie povinnosť strán sporu uplatniť prostriedky procesnej obrany a útoku (medzi ktoré sa radia aj návrhy na vykonanie dôkazov v zmysle § 149 CSP) včas. Prostriedky procesného útoku a obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, keby konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky, ktoré neboli uplatnené včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov. Podmienkou je, aby súd v rozhodnutí v merite veci náležite odôvodnil neprihliadnutie na včas neuplatnené prostriedky. Súd prvej inštancie pri zamietavom stanovisku ohľadne vykonania dôkazu navrhovaného žalobkyňou na pojednávaní dňa 29.10.2018 postupoval v zmysle ust. § 153 CSP. Žalobkyni bol názor žalovaného k jej uplatnenému nároku známy (minimálne z podaného odporu proti platobnému rozkazu), avšak ani po doručenom odpore nenavrhol súdu vykonanie dôkazov - výsluchom pracovníčok banky. Tvrdenie žalobkyne v odvolaní, že neuniesol dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení na svoju obranu, nemá pre meritórne rozhodnutie význam, pretože dôkazné bremeno znášala primárne žalobkyňa. Z hľadiska skutkového stavu sú jeho tvrdenia prostriedkom procesnej obrany, avšak skutkové okolnosti, ktoré boli v rámci konania preukázané, vypovedajú, že poskytnutá finančná suma, od už nebohého manžela žalobkyne a jeho otca, bola darom. Finančné prostriedky mu daroval jeho otec a aj z dôvodu, že išlo o dar, ho nikdy nežiadal o ich vrátenie. Uvedenému nasvedčuje aj tá skutočnosť, že napriek tvrdeniu žalobkyne, že splatnosť údajnej pôžičky resp. splatnosť jej prvej splátky nastala už v januári roku 2015, mu nebola na platenie splátok zo strany jeho otca, od ktorého dar získal, adresovaná žiadna výzva, pričom sa tak nedialo práve z dôvodu, že finančné prostriedky mu ako svojmu synovi daroval. Výzva zo strany žalobkyne prišla až potom, čo jeho otec a zároveň manžel žalobkyne zomrel. V konaní nebol produkovaný žiadny dôkaz, ktorý by, okrem ničím nepodložených tvrdení žalobkyne, vyvracal, že poskytnuté finančné prostriedky

neboli darom, ale pôžičkou. Za podstatné v tejto veci žalovaný považoval aj to, že v rámci dedičského konania po nebohom manželovi žalobkyne nebola do dedičstva zahrnutá pohľadávka voči nemu, ktorú v tomto konaní žalobkyňa uplatňuje. Naproti tvrdeniam žalobkyne, jeho tvrdenia sú v kontexte zisteného skutkového stavu logické a presvedčivé. Jeho otec a manžel žalobkyne mu finančné prostriedky daroval a medzi nimi nedošlo k žiadnej dohode o tom, že by mal tieto prostriedky vrátiť. Ako to už uvádzal, medzi ním a jeho nebohým otcom bol dobrý vzťah, s otcom sa rozprával, otca navštevoval (aj v nemocnici pred smrťou), pričom jeho otec ho nikdy nežiadal žiadne finančné prostriedky vrátiť. Medzi ním a žalobkyňou k žiadnej dohode o vrátení poskytnutých finančných prostriedkoch nedošlo, od žalobkyne žiadne finančné prostriedky neprevzal a navyše on so žalobkyňou ani neuzavrel žiadny záväzkový vzťah, z ktorého by pre neho vyplývala akákoľvek povinnosť. Žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, keď nepreukázala uzatvorenie zmluvy o pôžičke, čomu okrem iného zodpovedá aj to, že z jeho strany nikdy neboli uhrádzané splátky na jej splatenie.

8. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k odvolaniu zásadne zopakovala argumentáciu už uvedenú počas konania súdu prvej inštancie a v podanom odvolaní. Súčasne doplnila, že ak žalovaný tvrdí, že mu jeho otec len tak bez dôvodu daroval sumu 15.000,- eur, nie je zrejmé, prečo takú istú čiastku nedaroval za života aj svojmu druhému synovi G. Z.. Keby sa jej nebohý manžel rozhodol darovať finančné prostriedky svojim deťom, určite by daroval obom svojim synom tieto rovnako a najmä by nevýhodne nezaťažil svoju domácnosť vysokým spotrebným úverom, a to v konečnom dôsledku len v prospech žalovaného. Správanie žalovaného sa tak javí ako zneužívanie jej dôkaznej núdze, avšak ona vyvracia tvrdenia o darovaní v prospech žalovaného aj týmto spôsobom. Žalobkyňa v ďalšom uviedla, že navrhla výsluch svedkýň - pracovníčok banky vzhľadom na to, že tieto by si mohli pamätať, za akým účelom tam chodila s manželom a žalovaným, a to za účelom, aby si žalovaný mohol požiadať o úver sám a takto splatiť pôžičku. Preto po tom, čo banka uviedla, že žalovaný spĺňa podmienky na vybavenie úveru, jej manžel požiadal o predčasné splatenie úveru, z ktorého požičali celú sumu žalovanému. Peniaze žalovanému tak nikdy neboli darované, ale len požičané. Tieto finančné prostriedky neuviedla v dedičskom konaní a neprihlásila pohľadávku do dedičstva po nebohom manželovi, pretože bola ako spoludlžník na úverovej zmluve a úver automaticky bola nútená splácať. Ak by sa skutočne jednalo o dar jednému zo synov svojho manžela, nikdy by nevynakladala nemalé náklady na trovy konania a nežiadala by od žalovaného dlh vrátiť.

9. Žalovaný k podanému vyjadreniu žalobkyne, ktoré mu bolo prostredníctvom jeho právneho zástupcu doručené, vyjadrenie nepodal.

10. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal odvolaním žalobkyne napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (postupom podľa ust. § 219 ods. 3 v spojení s ust. § 378 a § 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP vo veci samej (výrok I.), ako aj v závislom výroku o trovách prvoinštančného konania (výrok II.) ako vecne správny potvrdil.

11. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v celom rozsahu sa stotožnil so zásadnými skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, pre rozhodnutie o žalobe žalobkyne, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 až § 222 CSP. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

12. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolacie námietky žalobkyne formulované v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie.

13. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. IV.ÚS 252/2004 zo dňa 31.08.2004), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. I.ÚS 50/2004 zo dňa 03.03.2004). Do obsahu základného práva podľa ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (uznesenia Ústavného súdu SR spis. zn. II. ÚS 3/1997 zo dňa 19.03.1997 a spis. zn. II. ÚS 251/2003 zo dňa 17.12.2003). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu.

14. Z ust. čl. 6 až 8 CSP vyplýva, že civilné sporové konanie je ovládané zásadou prejednávajúcou, ktorú je treba chápať tak, že je povinnosťou strán sporu tvrdiť rozhodné skutočnosti (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP) a navrhovať o nich dôkazy (čl. 8 CSP). Okrem povinnosti tvrdenia tak majú strany sporu dôkaznú povinnosť, t. j. povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich vlastných tvrdení. Uvedené povinnosti môže strana plniť od začiatku konania v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Dôkazné bremeno ako inštitút procesného práva zaťažuje tú stranu sporu, v ktorej záujme je, aby určitá skutočnosť rozhodná podľa hmotného práva, stranou sporu tvrdená, bola v konaní i preukázaná v tom zmysle, aby ju súd uznal za pravdivú. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Nesplnenie tejto povinnosti je pravidelne sankcionované rozhodnutím, ktoré vyznieva nepriaznivo pre stranu sporu, ktorá tzv. dôkazné bremeno neunesla. Dôsledkom neunesenia dôkazného bremena je nepriaznivý výsledok sporu, ktorý postihuje tú stranu, ktorú zaťažovalo dôkazné bremeno a ktorá sa dostala do dôkaznej núdze (neponúkla alebo nevedela ponúknuť súdu také dôkazné prostriedky, ktorými by sa preukázali pre výsledok sporu rozhodujúce skutočnosti). Dôkazné bremeno síce postihuje strany sporu, ale obsah tohto procesného bremena má aj ďalší význam. Tento význam sa spája s procesnou situáciou v spore, v ktorom je isté, napriek všetkým vo veci vykonaným dôkazom, že skutkový stav zostane neobjasnený. Nezistenie potrebného skutkového stavu nemôže viesť k tomu, že súd odmietne rozhodnúť vo veci samej. Inštitút dôkazného bremena dovoľuje a ukladá súdu meritórne rozhodnúť aj v takomto prípade. Neobjasnené skutkové okolnosti sa považujú za nedokázané, resp. za vyvrátené. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeľovaniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane tej - ktorej strany sporu treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t. j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti.

15. Skutočnosti a dôkazy, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, nemožno v zásade pred odvolacím súdom uplatniť (výnimky formuluje ust. § 366 CSP). V civilnom procese sa uplatňuje tzv. neúplný apelačný systém, kedy odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a strana môže v odvolacom konaní vzniesť námietky proti postupu súdu prvej inštancie len v prípade, ak dané námietky boli už predmetom posudzovania zo strany tohto súdu. Súd druhej inštancie vystupuje len ako opravný súd, jeho úlohou nie je vykonávať nové dôkazy, či zaoberať sa novými skutočnosťami, ktoré v prvoinštančnom konaní neboli produkované.

16. Zároveň súd považuje za potrebné tiež zdôrazniť, že súd je pri rozhodovaní viazaný žalobným návrhom (§ 216 ods. 1 CSP). Z tejto zásady vyplýva, že súd nemôže priznať žalobcovi viac, ako požadoval v žalobnom návrhu, avšak nemôže mu priznať ani niečo iné, než požadoval (teda žalovanému nemôže uložiť inú ako žalobcom navrhovanú povinnosť), alebo nemôže žalobcovi priznať síce požadované plnenie, avšak z iného skutkového základu, ako bol žalobcom vymedzený. Súd teda nemá povinnosť (a opak by bol v rozpore so zásadou rovnosti strán sporu v konaní) zo žalobcom predložených a označených dôkazov odvodzovať skutkové tvrdenia, ktoré neboli žalobcom produkované a na základe týchto žalobcovi priznať síce uplatnený nárok, avšak uplatnený na základe iného žalobcom tvrdeného skutkového stavu (dôvodu).

17. Možno konštatovať, že žalobkyňa si žalovaný nárok skutkovo uplatňovala ako nárok, ktorý jej mal proti žalovanému vzniknúť na podklade zmluvy o pôžičke (§ 657 Občianskeho zákonníka), ktorú mali spolu so svojim manželom D. Z. na strane veriteľov so žalovaným ako dlžníkom uzavrieť dňa 15.12.2014. Žalovaný nárok tak žalobkyňa skutkovo vymedzila ako nárok na vrátenie peňažných prostriedkov (peňažnej pôžičky) v sume 15.000,- eur spolu s dojednaným úrokom (§ 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka) v rozsahu dojednaných a neuhradených splátok tohto peňažného záväzku žalovaného splatných do dňa 21.12.2017 (t. j. do podania žaloby na súde). Pre zmluvu o pôžičke je charakteristické, že veriteľ prenecháva dlžníkovi určité veci druhovo určené k voľnému nakladaniu, príp. spotrebovaniu a dlžník sa zaväzuje vrátiť veriteľovi po určitej dobe veci rovnakého druhu. Pri tejto zmluve tak musí ísť o prenechanie vecí, ktoré sú druhovo určené (pri peňažnej pôžičke určitá peňažná suma), teda nie individuálne určenej veci. V ďalšom je pojmovým znakom tejto zmluvy jej dočasnosť, avšak nevyhnutnou náležitosťou zmluvy nie je stanovenie doby vrátenia. Splatnosť pôžičky tak môže byť dohodnutá aj neskôr. Ak nie je dohodnutá vôbec, je dlžník povinný pôžičku vrátiť na požiadanie veriteľa v zmysle ust. § 563 Občianskeho zákonníka. Pri zmluve o pôžičke ide o reálny kontrakt, z čoho vyplýva, že k vzniku tohto záväzkovo-právneho vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom je potrebná nielen ich dohoda o podstatných náležitostiach zmluvy, ale i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky dlžníkovi (pri peňažnej pôžičke aj

bezhotovostným prevodom na účet dlžníka). V súdnom konaní o vrátenie pôžičky tak žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno o tom, že plnenie žalovanému poskytol, ale aj o tom, že plnenie bolo žalovanému poskytnuté na základe zmluvy o pôžičke uzavretej so žalovaným (k tomu napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR spis. zn. 25Cdo 98/2000 zo dňa 16.01.2002, ktorý je pre totožnosť relevantnej právnej úpravy aplikovateľný aj na prejednávajúcu vec a s ktorým sa odvolací súd stotožňuje).

18. Podstatou odvolacích námietok bolo to, že súd prvej inštancie nevykonal žalobkyňou navrhovaný dôkaz výsluchom svedkýň O. F. a K. a následne na podklade ostatných vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým záverom. Zároveň žalobkyňa s odkazom na ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP namietala, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza aj z nesprávneho právneho posúdenia veci, ku ktorému odvolaciemu dôvodu však bližšiu argumentáciu neprodukovala. [odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) CSP].

19. Ako už bolo vedené v odseku č. 13 odôvodnenia tohto rozsudku posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu. Odvolacie námietky žalobkyne k spôsobu vyhodnotenia dokazovania súdom prvej inštancie odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné. Súdom prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobu žalobkyne ako nedôvodnú zamietol a ku svojim záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov. Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi súdu prvej inštancie, pre ktoré nevykonal (§ 185 ods. 1 CSP) žalobkyňou navrhovaný dôkaz výsluchom svedkov - spomenutých zamestnankýň V., T. pracovisko v OC Tulip Martin. Na doplnenie považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa týmto dôkazom mienila preukazovať svoje skutkové tvrdenia o tom, že žalovaný sa mal zaujímať o možnosť prevzatia úver, ktorý bol poskytnutý bankou žalobkyne a jej manželovi D. Z., na čo mu malo byť pracovníčkami banky uvedené, že musí požiadať o úver on sám a po poskytnutí tohto úveru môže byť tento použitý na splatenie úveru žalobkyne a jej manžela. Je potrebné súčasne poukázať na to, že sa stranami sporu produkovanými a súdom prvej inštancie vykonanými dôkazmi nepodarilo objasniť kauzálny dôvod odovzdania (prevodu) peňažných prostriedkov v sume 15.000,- eur zo strany manžela žalobkyne žalovanému. Ohľadom tejto skutočnosti sa skutkové tvrdenia strán sporu líšili, pričom možno konštatovať, že ani jedna strana neponúkla súdu dôkaz, ktorým by bezpochybné a priamo preukázala ňou tvrdené okolnosti.

20. Žalobkyňou tvrdené skutkové okolnosti, ktoré mali byť preukázané výsluchom uvedených svedkov, by aj v prípade ich preukázania žalobkyňou ponúknutým dôkazom však neboli spôsobilé bezpochybné preukázať existenciu žalobkyňou tvrdenej zmluvy o pôžičke. Ak by sa aj žalovaný zaujímal v pobočke V., a. s. o možnosť prevzatia dlhu žalobkyne a jej manžela voči tejto banke vyplývajúceho z predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 16.12.2014, mohlo to byť aj z iného dôvodu (kauzy), ako to tvrdila žalobkyňa. Rovnako ani z prípadného záujmu žalovaného o poskytnutie úveru bankou nemožno bez pochybností vyvodzovať existenciu žalobkyňou tvrdenej zmluvy o pôžičke. V tomto kontexte odvolací súd poukazuje na určité rozpory v skutkových tvrdeniach žalobkyne, pričom v podanej žalobe táto tvrdila, že žalovaný si mal vybavovať úver v X. B. Q., a. s., zatiaľ čo v podaní zo dňa 24.02.2019 tvrdila, že žalovaný sa zaujímal o možnosť získania úveru v V., a. s., o čom mal byť touto bankou kladne informovaný a na podklade tohto manžel žalobkyne požiadal o predčasné splatenie úveru.

21. Ak žalobkyňa v podanom odvolaní namietala, že ponúkla súdu prvej inštancie skutkové tvrdenia, ktoré súčasne preukázala, resp. boli medzi stranami sporu nesporné a z ktorých možno nepriamo dovodiť existenciu spornej zmluvy o pôžičke (žiadosť jej manžela o predčasné splatenie úveru, zastavenie dedičského konania po jej manželovi pre nemajetnosť, obsah SMS komunikácie medzi ňou a žalovaným, k predloženej sms komunikácii odvolací súd len poznamenáva, že z nej vôbec nemožno vyvodiť, že by sa jednalo o komunikáciu ohľadom vybavovania práve úveru žalovaným v banke), odvolací súd mal za to, že ani hodnotením týchto skutkových okolností a dôkazov vo vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 CSP) nie je možné dospieť k iným skutkovým záverom, ako ku ktorým dospel súd prvej inštancie. Žalobkyňa si napokon sama bola vedomá svojej dôkaznej núdze, Žalobkyňa sa snažila svoje skutkové tvrdenia o existencii spornej zmluvy o pôžičke preukazovať nepriamo spájaním rôznych skutkových okolností, ktoré však ani vo svojej vzájomnej súvislosti neboli spôsobilé odstrániť určitú mieru pochybnosti o pravdivosti týchto skutkových tvrdení. Súdom však nemôže žalobcovi priznať žalované právo len na základe určitej miery pravdepodobnosti jeho tvrdení o skutkových okolnostiach, z ktorých vyvodzuje vznik žalovaného práva.

22. Skutočnosť, či žalobca neunesie dôkazné bremeno, nachádza svoj odraz v rozhodnutí vo veci samej. Žalobkyňa v tomto konaní nepreukázala, že jej vznikol žalovaný nárok na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom od žalovaného. Súdom prvej inštancie preto postupoval správne, keď žalobu žalobkyne ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

23. Nakoľko odvolacie námietky vymedzené žalobkyňou, ktorými je odvolací súd viazaný, neboli dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré prihliada súd z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), v napadnutej časti (výrok I.) rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

24. Nadväzne potvrdenie rozhodnutia v meritórnej časti (výrok I.) zakladá správnosť aj odvolaním napadnutého výroku o náhrade trov konania (výrok II.).

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 a ust. § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal proti žalobkyni nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %, nakoľko žalovaný mal v tomto štádiu konania plný úspech. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).